

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci navrhovateľa: **R. D.**, štátny príslušník Gruzínska, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-827/PO-Ž-2007 zo dňa 16. júla 2007, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 9 Sz 196/2007-43 zo dňa 20. júna 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Sz 196/2007-43 zo dňa 20. júna 2008 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie odporcu ČAS: MU-827/PO-Ž-2007 zo dňa 16. júla 2007 v časti o neudelení azylu navrhovateľovi **p o t v r d z u j e** a rozhodnutie v časti neposkytnutia doplnkovej ochrany a rozhodnutia o neexistencii prekážky administratívneho vyhostenia navrhovateľa do Gruzínska **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d' a ľ š i e k o n a n i e**.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-827/PO-Ž-2007 zo dňa 16. júla 2007, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z o azyle a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle mu neposkytol doplnkovú ochranu a podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol, že v jeho prípade neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia

podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) do Gruzínska. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu, doplnkovej ochrany a pre rozhodnutie o prekážkach vyhostenia do krajiny pôvodu podľa osobitného zákona. Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci. Stotožnil sa s názorom odporcu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal opodstatnenosť ani existenciu obáv a ani prenasledovanie z dôvodu prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine.

Krajský súd poukázal na to, že navrhovateľ v priebehu administratívneho konania často menil svoje meno, rok narodenia, nevyčkal na ukončenie azylového konania v Slovenskej republike a svojvoľne odišiel do Rakúska. Za vecne správne považoval krajský súd aj rozhodnutie odporcu o neudelení doplnkovej ochrany, pretože okolnosti uvádzané navrhovateľom počas konania nemožno hodnotiť ako vážne dôvody pre domnienku, žeby navrhovateľovi v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu hrozilo vážne bezprávie. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na to, že navrhovateľom vyjadrené obavy z celkovej nepriaznivej situácie nemožno zahrnúť pod pojem vážneho bezprávia vymedzeného v § 2 písm. f) zákona o azyle.

Krajský súd sa napokon stotožnil aj so závermi a zisteniami odporcu o tom, že v prípade navrhovateľa neboli zistené skutočnosti brániace jeho návratu do krajiny pôvodu, nakoľko navrhovateľ nemal v krajine pôvodu žiadne problémy, ktoré by mohli navodiť obavu, že by mohol byť prenasledovaný, nebolo proti nemu vedené trestné konanie a nebol predmetom záujmu polície alebo armády. Z týchto dôvodov preto podľa krajského súdu možno predpokladať, že ani po návrate do krajiny pôvodu nebude ohrozený jeho život a nehrozí mu mučenie, kruté, neľudské zaobchádzanie alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest. V krajine pôvodu mu nebol uložený trest smrti, nie je predpoklad, že by mu takýto trest mohol byť uložený a rovnako nemožno konštatovať, že by bola po jeho návrate ohrozená jeho sloboda z dôvodov ustanovených v § 58 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom uviedol, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nestotožnil sa s tvrdením súdu, že nepredložil žiadne dokumenty preukazujúce jeho identitu, v tejto súvislosti uviedol, že do administratívneho spisu založil identifikačný dokument - občiansky preukaz vydaný MV Autonómnej republiky Abcházsko, utečenecký preukaz vydaný v roku 2004 Ministerstvom vnútra pre

utečencov a odídencov AR Abcházsko, diplom o ukončení štúdia na gruzínskej univerzite zo dňa 11.2.2003, preto považuje svoju identitu za dostatočne preukázanú.

Navrhovateľ zdôraznil, že jeho skutočné dôvody, pre ktoré upustil krajinu pôvodu boli strach o život a osobnú bezpečnosť. Tvrdenia odporcu, že jeho problémy nejavia žiadne známky prenasledovania je nepodložené, nezohľadňuje verejne dostupné informácie o dianí v Gruzínsku. V tejto súvislosti navrhovateľ dal do pozornosti články organizácie Reuters Foundation a Rádio Free Europe.

Navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že dôvody jeho žiadosti o azyl vzhľadom na situáciu v krajine pôvodu zakladajú minimálne dôvod pre udelenie doplnkovej ochrany, resp. rozhodnutia o tom, že v jeho prípade existuje prekážka administratívneho vyhostenia.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť v celom rozsahu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Odporca zopakoval argumenty, pre ktoré rozhodol negatívne o žiadosti o udelenie azylu, doplnkovej ochrany ako aj ohľadne výroku o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona. Odporca vyjadril presvedčenie, že ozbrojený konflikt, ktorý v Gruzínsku vypukol, je možné považovať za konflikt dočasný, nie je dôvodom pre udelenie azylu, pričom situácia v krajine pôvodu, v čase rozhodovania odporcu o udelenie azylu bola odlišná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je z časti dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 1. októbra 2008 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 8 písm. a) zákona o azyle v znení účinnom do 31.12.2007 ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných **alebo** náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (písm. b/).

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods.4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle § 13c ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredĺži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d), vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu 9a).

Podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov v znení účinnom do 31.12.2007 cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti

k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojim konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin 21) a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t.j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní o žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu, ktoré získal z nasledovných zdrojov: (správa MZV USA o stave ľudských práv v krajine 2006 - Gruzínsko, MV Veľkej Británie - Operačná odporúčacia nóta - Gruzínsko zo dňa 11.04.2006, správa o dodržiavaní ľudských práv za rok 2005 vydaná MZV USA

z 08.03.2006), z ktorých stručne popísal spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na posúdenie žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu.

Z obsahu administratívneho spisu (z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 24.05.2007) vyplynulo, že navrhovateľ ako dôvod žiadosti uviedol, že v októbri 2005 keď bol doma, počul asi o 7.45 hod. výbuch, vyšiel na dvor a videl červené auto, malo prázdne pneumatiky o zostalo pred jeho bránou. V aute sedel muž, domnieval sa, že ide o teroristický útok. Nešlo o prvý útok v ich ulici, jedná sa o hraničné pásmo, kde sú takéto situácie bežné. Rozhodol sa, že pomôže, otvoril dvere na aute a z auta na zem spadol muž, ktorý začal okolo seba strieľať. Otočil sa a utiekol. Bez váhania opustil dedinu a prešiel na Zugdidské územie kontrolované gruzínskou vládou, neskôr sa zistilo, že zranený muž bol Abcházskej národnosti, počul to v televízii, malo sa jednáť o abcházskeho hrdinu menom C. Zdôraznil, že abcházska strana vždy pri podobných incidentoch potrestá civilné obyvateľstvo v príľahlom okolí, pretože podľa nich, obyvatelia museli vedieť, že sa takéto niečo v dedine organizuje. Abcházci ho považujú za nepriateľa, má gruzínske korene. Na otázku prečo v predchádzajúcom konaní vystupoval pod menom L. s dátumom narodenia rok 1976 navrhovateľ uviedol, že mal veľké obavy o svojich rodinných príslušníkoch, ktorí sa nachádzajú stále v Gruzínsku, nevedel ako prebieha azylová procedúra, bál sa, že by mohol byť deportovaný do Gruzínska, kde mu hrozí nebezpečenstvo.

Z obsahu napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že odporca venoval pozornosť uvedeným rozporom vo výpovediach navrhovateľa a tieto podrobne popísal. Je nesporné, že pre účely posúdenia žiadosti navrhovateľa o azyl bolo potrebné vychádzať najmä z obsahu zápisnice o výsluchu navrhovateľa zo dňa 24.05.2007, odporca však nepochybil, keď pri posúdení jeho dôvodov o azyl sa zameral na rozpornosť údajov uvedených navrhovateľom počas pohovoru dňa 05.10.2006, ktoré ani podľa odvolacieho súdu nebolo možné považovať za zanedbateľné a ktoré vytvárajú celkový obraz o dôveryhodnosti navrhovateľa.

V dotazníku žiadateľa o azyl zo dňa 05.01.2006 totiž navrhovateľ uviedol, že jeho priezvisko je L., narodil sa dňa 25.05.1976, a ako dôvod udelenia azylu uviedol, že v Tbilisi dňa 06.06.2006, keď sa vracal spolu s otcom, bratom a šoférom, v jednej zákrute sa k nim priblížilo žiguli žltej farby, z ktoré začali do nich strieľať, pričom bol zabitý jeho otec a šofér. Útočníci boli maskovaní, brat videl ich tváre, brat bol zranený. Týždeň po uvedenom incidente strieľali na ich byt v Tbilisi, na druhý deň s bratom vycestovali a matka sa presťahovala.

Z obsahu spisu vyplynulo, že navrhovateľ požiadal o udelenie azylu po prvý krát 17.08.2006 z politických dôvodov. Dňa 26.08.2006 a 06.09.2006 bol protokolárne vrátený z územia Rakúska. Konanie o prvej žiadosti bolo zastavené dňa 30.10.2006. Dňa 12.03.2007 bolo vydané rozhodnutie Ministra vnútra SR o rozklade proti

rozhodnutiu o zastavení konania, rozhodnutie bolo potvrdené a nadobudlo právoplatnosť dňa 19.04.2007.

Je teda zrejmé, z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní o druhej žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodit', žeby odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantné pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a navrhovateľovi azyl neudelil, nepochybil, a krajský súd dôvodne považoval rozhodnutie odporcu z týchto dôvodov za zákonné.

Konanie o azyl je osobité najmä tým, že žiadateľ je spravidla v dôkaznej núdzi, nie je schopný podprieť svoje vyhlásenia dokladmi alebo inými dôkazmi, preto posúdenie dôveryhodnosti príbehu, ktorý predostiera odporcovi závisí predovšetkým od posúdenia dôveryhodnosti jeho osoby, ktorú si odporca o navrhovateľovi vytvára v priebehu celého administratívneho konania.

Dôveryhodnosť osoby žiadateľa odporca posudzuje vzhľadom na nedostatok listinných dokladov a dokumentov, ktorými by preukázal svoju totožnosť, resp. ktorými by preukázal pravdivosť svojich tvrdení o prenasledovaní v krajine pôvodu v nadväznosti na celkové správanie navrhovateľa v priebehu administratívneho konania. Na preukázaní pravdivosti tvrdení musí záležať predovšetkým žiadateľovi o azyl, preto jeho vyhlásenia musia byť ucelené a rozumné, nesmú protirečiť všeobecne známym faktom o krajine pôvodu a svojim konaním nesmie zadávať dôvod na spochybňovanie dôveryhodnosti svojej osoby.

Posudzovanie dôveryhodnosti žiadateľa o udelenie azylu je výsledkom celkového hodnotiaceho procesu a úvah odporcu o osobnosti žiadateľa s prihliadnutím k miere reálnosti, resp. vierohodnosti ním tvrdených dôvodov odchodu z krajiny pôvodu v konfrontácii so všeobecne známymi informáciami o krajine pôvodu. Rozhodujúcimi pre záver o nedôveryhodnosti žiadateľa nemôžu

byť len niektoré nepatrné nezrovnalosti alebo len omylom vysvetlené nejasnosti v tvrdeniach žiadateľa, ale zásadné rozpory vo výpovediach, ktoré správny orgán rozpozná.

Z administratívneho spisu odporcu vyplýva, že rozpory vo výpovediach navrhovateľa nebolo možné považovať za nepatrné, či zanedbateľné, napokon navrhovateľ sám priznal účelovosť zmeny údajov týkajúcich sa jeho mena, dátumu narodenia ako aj dôvodov, pre ktoré opustil krajinu pôvodu.

Nedôveryhodnosť tvrdení navrhovateľa pre ich rozpornosť, objektívne znemožnila odporcovi zistiť u navrhovateľa podmienky pre udelenie azylu. Preto odvolací súd dospel k záveru o potrebe zmeny rozsudku krajského súdu tak, že rozhodnutie v časti o neudelení azylu potvrdil a rozhodnutie o neudelení doplnkovej ochrany a neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia do Gruzínska podľa osobitného predpisu na základe ďalšieho zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d) zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelení či neudelení doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z ktorých je potrebné vychádzať ako aj aktuálne informácie o krajine pôvodu.

V predmetnej veci nebolo možné primárne vylúčiť, že aktuálna situácia v krajine pôvodu navrhovateľa nepotvrdzuje závažné dôvody pre bezprostrednú

a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f) zákona o azyle.

Odvolací súd udáva k záveru, že odporca ani v tej časti rozhodnutia, ktorou rozhodol o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia do Gruzínska podľa § 58 zákona o pobyte cudzincov, náležite nezistil skutkový stav a nezohľadnil všetky dostupné informácie o situácii v krajine pôvodu z hľadiska taxatívne vymedzených okolností, ktoré zákonodarca považuje za prekážku vyhostenia a to aj vo svetle informácií, na ktoré sa navrhovateľ odvoláva.

Na základe uvedeného odvolací súd podľa § 220 OSP rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu v časti o neudelení azylu potvrdil a rozhodnutie odporcu v časti o neudelení doplnkovej ochrany a rozhodnutí o neexistencii prekážok podľa osobitného predpisu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 2 OSP a § 246c OSP, keď navrhovateľovi, ktorému trovy konania nevznikli, ich náhradu nepriznal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 1. októbra 2008

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová